

CHƯƠNG VII:

Tiếng la lối làm Thê Tần giật mình, mở choàng mắt. Cô nằm im lắng nghe, rồi thở dài, vùi mặt vào gối Ba mẹ lại cãi nhau. Cô đã quá quen và chán chường với cảnh này rồi Trung bình mỗi tuần cãi nhau một lần, dần dần mật xung độ càng cao lên. Cô ngạc nhiên là đến giờ mình còn chưa bị điên lên vì căng thẳng.

Thê Tần nhìn đồng hồ. Mới hơn chín giờ. Còn sớm chán so với lịch sự tối thiểu của người thành phố, là giữ im lặng để khơi làm phiền lòng hàng xóm.

Chịu hết nổi, cô bước xuống giường, thay đồ đi ra ngoài Ngang qua phòng ba mẹ, cô cũng không đủ can đảm nhìn vào Cô mệt mỏi cả với sự yếu đuối của mẹ. Mẹ luôn sợ ly dị. Mẹ sợ sụp đổ của gia đình. Mẹ cố níu kéo ba lại, dù đó là những chuỗi ngày thê thảm của mẹ. Có lúc chịu không nổi, cô đã muốn bỏ nhà đến ở nhà trọ. Nhưng rồi sợ mẹ buồn, cô lại cắn răng tiếp tục chịu đựng.

Đôi lúc Thê Tần hoài nghi về chính con người của mình. Nhỏ Tường Phương bao giờ cũng nói về ba nó một cách yêu thương. Còn cô thì tuyệt đối không nói đến ba Cô không cảm nhận được tình cảm cha con chút nào, dù đã cố gắng hết sức. Cuối cùng cô tự thỏa thuận với mình, rằng mình thật sự không có cha, với đúng nghĩa của nó.

Thê Tần xuống nhà, mở cửa, đi lang thang ra đường. Tâm trí đắm chìm trong ý nghĩ u ám, cô không hay mình đã đi khá xa Ngang qua một cửa hàng, cô chợt dừng lại Từ trong cửa, Hải Đăng và vài người bạn đi ra. Anh say khướt đến độ phải có người đỡ. Thê Tần nhận ra đó là anh Trung, vì đã có lần cô gặp anh ta đi chung với anh Hải Đăng.

Một cảm giác nhói nhói dâng lên trong tim cô Hải Đăng xuống dốc đến vậy sao? Cô không hình dung nổi anh như vậy, dù đã một lần chứng kiến sự chán chường của anh.

Không suy nghĩ lâu, Thê Tần đi thẳng về phía họ. Cô khẽ gật đầu với Thái Trung:

- Chào mấy anh. Anh Đăng làm sao vậy?

Mấy người kia tò mò nhìn Thê Tần, cười kín đáo Cô biết chắc họ nghĩ cô cũng là bồ bịch của Hải Đăng. Nhưng cô không quan tâm đến ý nghĩ của họ lắm, chỉ nhìn Thái Trung đòi hỏi. Anh có vẻ bối rối:

- Tụi tôi đi uống bia. Hải Đăng nó uống nhiều, tụi tôi cản không được.

- Ảnh có thường như vậy không anh?

- Ngày nào cũng vậy nhưng cô đừng lo, sáng mai nó tỉnh là đi làm bình thường, không sao cả.

- Chắc anh biết chỗ ở của anh?

- Ừ... Ờ...

Thấy Thái Trung có vẻ bối rối không muốn nói, Thẻ Tàn nói như thuyết phục:

- Ảnh dặn anh giấu phải không? Máy tháng nay, mẹ tôi tìm ảnh khắp nơi, anh đừng có giấu tôi mà anh Trung.

Thái Trung có vẻ khó xử. Anh quay qua mấy người kia:

- Tụi mày về trước đi, để tao đưa nó về cho.

Một người đưa anh chùm chìa khóa.

- Mày lấy xe tao đi, sáng mai đem qua cho tao.

Họ đi rồi, Thái Trung quay qua Thẻ Tàn:

- Bây giờ tối rồi, cô về đi. Mai tôi sẽ gọi điện cho cô địa chỉ của nó.

Cô lắc đầu cương quyết:

- Tôi sẽ đưa ảnh về phụ với anh.

Nói rồi cô đến dìu Hải Đăng một bên. Mặc dù đã say, anh vẫn nhận ra cô và phản đối quyết liệt.

- Cô buông ra đi, để mặc tôi. Tôi đi một mình được mà, tôi không say như cô tưởng đâu.

Anh gạt tay cô ra:

- Về nhà đi. Đừng có đi theo tôi.

Anh hơi đảo người về cái gạt tay quá mạnh. Thẻ Tàn vội vịn lại Nhưng anh lại như ngất.

- Con gái không nên ở ngoài đường vào lúc này, hiểu chưa?

Tự nhiên Thẻ Tàn buông tay vội anh ra, đứng im. Thái Trung có vẻ ái ngại:

- Nó say mà. Đừng buông nghe cô Tần. Xin lỗi cô nghe.

Thê Tần đứng yên nhìn họ đi ra xe. Không phân vân lâu, cô mạnh dạn đi theo họ, và lặng lẽ mở cửa sau, ngồi vào xe:

- Tối nay tôi sẽ săn sóc anh. Anh đừng cản trở tôi.

Thái Trung không trả lời, anh im lặng lái xe. Về đến nhà thì Hải Đăng đã ngủ như chết. Phải khó khăn lắm, hai người mới dìu được anh vào nhà.

Đặt Hải Đăng nằm xuống xong, Thê Tần loay hoay tháo giày cho anh. Cô nói mà không thèm nhìn Thái Trung:

- Có thể không hay lắm khi tôi ở đây. Nhưng người ta nói gì thì nói mặc họ, còn tôi chỉ làm những gì tôi thấy cần. Và tôi có bổn phận phải chăm sóc anh.

Thái Trung gật đầu, trong mắt anh lóe lên tia cảm phục:

- Có chị ở lại, tôi cũng yên tâm. Vậy tối nay tôi có thể về nhà được rồi.

- Anh thường ở đây lắm hả?

- Cũng khá thường, nhất là mấy lúc nó say dữ. Còn bình thường nó cũng tỉnh táo lắm. À! lúc này chị đi đâu vậy?

Thê Tần thoáng ngượng. Cô nói như thú thật:

- Tôi buồn quá nên đi lang thang ra ngoài không ngờ lại đi quá xa như vậy.

Thái Trung gật đầu như hiểu:

- lát nữa, tôi sẽ gọi điện báo cho mẹ chị biết. Sáng mai tôi đến đưa chị về.

- Cảm ơn anh.

Thái Trung đi ra cửa, còn ngoái lại dặn:

- Chị cứ đóng cửa ngủ đi, đừng sợ. Xóm này cũng an ninh lắm.

- Dạ.

Anh ta đi rồi, Thê Tần bước đến cài cửa lại. Cách xưng hô của anh làm cô hơi ngượng. Cô nhỏ hơn họ đến gần mười tuổi. Gọi như thế có nghĩa là Thái Trung thừa nhận cô và Hải Đăng có một quan hệ nào đó. Mai mốt cô sẽ dính chính lại sau.

Thê Tần quay vào. Cô đứng giữa nhà, tò mò nhìn xung quanh. Trang trí dù không bằng nhà kia, nhưng vẫn rất đẹp. Hình như tính Hải Đăng thích sang

trọng, nên dù sa sút, anh vẫn giữ nguyên nếp sống của mình. Tất cả những đồ đạc đều trang nhã, thẩm mỹ, không cần gì phải dọn dẹp gì cả.

Thê Tần rụt rè ngồi xuống cạnh giường, nhìn Hải Đăng lúng túng. Cô không biết người say cần những gì, và cần sẵn sóc họ thế nào. Cô nhẹ nhàng sửa đầu anh nằm ngay ngắn trên gối, rồi mở thắt lưng treo trên tường. Cô nửa muốn thay áo giúp anh, nửa không dám. Cuối cùng, cô quyết định là sẽ không làm gì cả. Cô thật sự không vượt qua nỗi sợ ngượng ngùng của mình.

Thê Tần nhìn đồng hồ. Đã hơn mười một giờ. Bình thường mới chín giờ là cô biến lên cung trăng. Bây giờ mệt thật sự. Cô loay hoay tìm một chiếc gối, nhưng không thấy đâu. Cô đành nằm xuống salon, không tắt đèn. Nhanh như chóng ngủ say như một đứa bé.

Khi Thê Tần thức dậy thì đèn đã tắt, ánh sáng ở ngoài tràn vào phòng. Cô nhắm mắt nín kéo thêm giấc ngủ, nhưng cảm giác bị ai nhìn làm cô mở mắt ra, rồi ngồi bật dậy. Hải Đăng đang ngồi phía ghế đối diện, lẳng lặng nhìn cô, khuôn mặt hoàn toàn kín bưng.

Thê Tần hoang mang nhìn lại anh. Cô không biết anh sẽ phản ứng thế nào. Đã một lần cô bị đuổi thẳng rồi, lần này cả gan dám nhìn anh say đến độ đi không nổi. Chắc chắn Hải Đăng sẽ không chấp nhận điều đó. Anh luôn phủ nhận lòng tốt có tính chất thương hại. Nhưng cô đâu có thương hại anh. Cô liếm môi, bắt đầu thanh minh:

- Tôi không có ý định... Ồ, tôi không định ở lại, nhưng tôi qua khuya quá, tôi không dám về. Anh đừng có tưởng...

Cô im bật, ánh mắt anh chiếu vào cô không có chút gì là dễ chịu. Nó làm cô thấy ngán. Cô hấp tấp nói:

- Tóm lại là tôi không nghĩ giống anh tưởng đâu.

- Cô biết tôi nghĩ cái gì? Nói thử xem.

Thê Tần lúng túng ngồi im. Cô không chịu nổi cái nhìn như chà sát lên da mặt như thế. Anh ta có đôi mắt rất dữ. Nó làm tâm trí cô rối reng lên. Cô muốn đừng bị nhìn như vậy nữa, nhưng không biết nói thế nào, chỉ chịu phép ngồi im.

Hải Đăng quay mặt đi.

- Ra sau rửa mặt đi, rồi tôi đưa về.

Thê Tần bối rối đứng dậy. Cô chợt nhận ra chiếc gối bên cạnh mình, có nghĩa là Hải Đăng đã nhường gối cho mình. Anh ta làm thế lúc nào nhỉ. Cô quay qua định cảm ơn. Nhưng Hải Đăng đã đứng dậy nên cô lại thôi.

Khi trở về phòng khách, Thê Tần thấy trên bàn có ly sữa với một đĩa bánh hỏi. Hải Đăng ngồi như chờ cô, trước mặt là phin cà phê Anh khoát tay:

- Ăn đi.

Thê Tần lắc đầu:

- Tôi không đói.

Hải Đăng đứng dậy, ấn cô ngồi xuống.

- Cô đã dám làm thì không việc gì phải sợ. Đừng có nhìn tôi như con cọp vậy Tôi không ăn thịt cô đâu.

- Nhưng thật tình là tôi không đói.

- Đừng chối Biết mấy giờ rồi không? Một lát lại xỉu bây giờ. Thế là cô đã trễ giờ làm rồi.

Cô đưa mắt nhìn Hải Đăng định nói thì anh đã lên tiếng:

- Tôi đã gọi điện thoại đến công ty của cô rồi! Có thể ngồi yên tâm mà nghỉ nguyên ngày. Bây giờ thì ăn đi.

Anh nghiêng người tới lấy tờ báo, mở ra đọc hoàn toàn không để ý tới Thê Tần. Cô nhỏ nhẹ gấp bánh đưa lên miệng, lòng cứ tự hỏi thế này là ra sao. Sau đó thì anh sẽ quạt cho cô một trận rồi đuổi về, hay sẽ không nói gì cả. Cô không dám nghĩ mình sẽ được cảm ơn đâu, chắc chắn là như thế. Hải Đăng hình như không thích cảm ơn người tốt bụng với mình.

Hải Đăng uống một ngụm cà phê Anh vừa đặt ly xuống thì Thê Tần chìa ly về phía anh:

- Cho tôi xin vài muỗng có được không?

- Sao vậy ngán hả?

- Tôi không quen uống sữa tươi, ngán lắm.

- Cứ múc bao nhiêu tùy thích.

Thê Tần nghiêng vào ly cà phê của mình. Cô chọt tò mò:

- Anh không ăn gì sao?

- Tôi không thích ăn sáng, chỉ cần một ly cà phê là đủ?

Anh lại im lặng đọc báo “ Bất lịch sự dễ sợ” - Thê Tần nghĩ thầm. Không biết với bạn bè, anh ta có cư xử vậy không? Với một người tốt bụng với mình

mà anh ta lạnh nhạt như kẻ thù. Từ sáng tới giờ, anh ta không hề cười với cô một tiếng. Cô làm gì để bị không ưa như vậy chứ?

Tự ái lên, cô đẩy ly sữa ra, mặt lầm lì giận dữ:

- Tôi về.

Hải Đăng bỏ tờ báo xuống:

- Để tôi đưa về.

- Thôi, khỏi. Tôi tự về được rồi, không dám làm phiền anh đâu.

Nói rồi, cô bỏ ra cửa Hải Đăng cũng không giữ lại Thái độ của anh làm Thê Tần tức nghẹn cổ. Anh ta cư xử với cô tệ đến mức không thể tệ hơn được nữa. Và Thê Tần hứa với lòng rằng, đây là lần cuối cô còn đến tìm anh ta.

Nhưng cô chưa ra hết con đường hẻm thì đã nghe giọng Hải Đăng bên cạnh.

- Lên xe đi.

Thê Tần quay phắt lại. Anh ta đang chạy thật chậm chờ cô Thê Tần lập tức hét tức ngay. Nhưng vẫn còn nư giận, cô nguẩy đầu đi chỗ khác:

- Cảm ơn. Tôi tự về được.

Hải Đăng nói như ra lệnh:

- Lên xe đi. Tôi không thích để người ta tưởng tôi đang theo tán tỉnh cô đâu.

Thê Tần mím môi, không trả lời, và lầm lì ngồi lên phía sau anh. Cô tự hứa với sẽ không thềm nói chuyện trên suốt đường về. Một lát sau, cô mới thấy ý định của mình là thừa, vì Hải Đăng cũng không hề quay lại nói gì với cô. Mặt anh ta phớt tỉnh đến mức đáng ghét.

Xe dừng trước nhà. Hải Đăng nói một cách khô khan:

- Mai một cô đừng làm như vậy nữa, cũng đừng tìm đến tôi. Lần này vậy là đủ rồi.

Thê Tần chưa kịp nói gì thì anh nói tiếp:

- Tôi không tiện vào nhà, nói là tôi chào dì Mỹ.

Anh ta phóng xe đi. Thê Tần đứng ngơ ngác nhìn theo, rồi lững thững đi vào. Cô lên phòng mẹ. Thấy mẹ đang viết gì đó, cô tò mò đến nhìn:

- Mẹ làm đơn hả? Đơn gì vậy mẹ?

Bà Mỹ buông viết:

- Mẹ quyết định rồi Mẹ sẽ ly dị.

Thê Tần ngồi xuống cầm lá đơn đọc thật kỹ, rồi đặt trở xuống.

- Sao tự nhiên mẹ quyết định như vậy Rồi ba chịu không?

- Không chịu cũng phải chịu Ông ta là quá mức rồi Nếu mẹ còn nhân nhượng thêm thì mai một bán nhà cũng không đủ để trả nợ. Mẹ không muốn khổ lây cả con.

Thê Tần hoài nghi nhìn bà:

- Ba con bảo mẹ đưa tiền nữa à? Trời ơi! Vậy là bấy lâu nay mẹ vẫn tiếp tục đưa. Mẹ yếu đuối vậy sao?

Bà Mỹ khổ tâm quay mặt đi :

- Tiền đâu nữa mà mẹ đưa. Ông đi hỏi mượn tiền của mẹ, mượn giáp xú rồi bây giờ quay về nhà. Hôm nào mẹ không đứng bán thì ông bảo con Linh đưa, nó không dám cãi Ông làm cho mẹ mắc nợ tứ giãng, rồi đến cũng phải sang tiệm cho người ta thôi.

- Đến mức đó nữa sao?- Thê Tần kêu lên, bàng hoàng. Cô đứng bật dậy, nói như hét:

- Nợ anh Đăng chưa trả được bây giờ đổ thêm nợ mới Tại mẹ dung túng cho ông ta Tại mẹ tất cả. Ba mẹ làm con luôn mặc cảm với thiên hạ. Con chịu hết nổi rồi.

Cô òa lên khóc, rồi bỏ chạy khơi phòng. Cô về phòng mình, cài chặt cửa lại, khóc một trận tà toi. Sự uất ức, phẫn nộ làm cô muốn hóa điên.

Có tiếng gõ cửa phòng, rồi giọng bà Mỹ ngọt ngào:

- Con làm gì trong đó vậy Mỉ Mở cửa cho mẹ đi con.

Thê Tần vùng dậy, hét lên:

- Con không mở. Con không muốn thấy mặt ai hết. Mẹ bỏ mặc con đi.

Cô hất mái tóc ra sau, cầm chiếc gối ném mạnh ra tường. Mọi cử chỉ đều hung hăng, phẫn nộ. Cho đến lúc cô bình tĩnh lại thì trên giường chẳng còn gì cả. Chưa bao giờ cô thấy mình dữ như vậy Nhưng sự đau khổ làm cô không còn tâm trí để thấy xấu hổ nữa.

Thê Tần ngùi dần, rồi nín khóc hẳn. Bây giờ cô mới thấy hối hận về cử chỉ lúc nãy Cô mở cửa đi qua bên phòng mẹ. Bà Mỹ đang ngồi trước bàn lặng lẽ khóc. Thê Tần ngồi xuống giường lí nhí:

- Xin lỗi mẹ. Mai mốt con không dữ như vậy nữa.

Bà Mỹ vội lấy chiếc khăn, lau mặt:

- Sáng giờ con ăn gì chưa? Mẹ có mua mì ở dưới Con nấu mì ăn đỡ đi.

- Con ăn ở nhà anh Đăng rồi! Lúc nãy anh đưa con về, nhưng không vợ Hình như anh không muốn gặp ba.

- Ông nói năng với nó như vậy, ai còn muốn tới nhà mình nữa! Riết rồi mẹ xấu hổ luôn với thằng Đăng, không dám nhìn mặt nó nữa.

- Ba nói gì với anh vậy mẹ?

Bà kể lại buổi tối ông Hình gặp Hải Đăng. Thê Tần tức đỏ mặt:

- Đó là một cách không cho người ta đến nhà. Thiếu nợ người ta mà ba còn có thể nói vậy sao?

Bà Mỹ thở dài, đủ thứ chuyện làm bà khổ tâm. Vừa buồn rầu vì sắp phá sản, vừa ngại với Hải Đăng, vừa tức cách ăn nói bạc nghĩa của ông Hình, tất cả mọi chuyện làm. Bà hận ông ghê gớm. Lúc ấy, ông ta không kể chuyện đi với Hoàng Hương. Nếu không, có lẽ bà sẽ phát điên lên.

Bà nói như một giao ước:

- Từ đây về sau, mẹ và con không nói đến ông ta nữa! Mẹ sẽ làm tới cùng. Nhưng mẹ con mình không để ông ta chi phối nữa.

Chợt nhớ ra, bà quay lại nhìn Thê Tần:

- Tối qua thằng Đăng làm sao vậy?

- Anh say rượu Con thấy anh có vẻ say quá nên ở lại lo cho anh.

- Bây giờ nó hết chưa?

- Anh tỉnh rồi! Anh Thái bảo bây giờ anh hay nhậu lắm.

Bà Mỹ thở dài:

- Buồn quá mà, không làm vậy thì biết làm gì để giải khuây. Để hôm nào mẹ qua thăm nó... Phải chi...

Bà im lặng, không muốn Thế Tàn phải khó xử. Thế Tàn biết bà muốn cô yêu Hải Đăng. Nhưng cô đã yêu Bách Thắng, nên bà không ép. Đó cũng là điều làm bà ngại với dì Kiều. Thế Tàn biết vậy nhưng cô không thể làm khác được. Tự nhiên cô cảm thấy mình có lỗi. Nhưng Hải Đăng cũng đâu có thích cô.

Hôm sau, dì Mỹ bảo Thế Tàn mang chè qua cho Hải Đăng. Khi cô đến thì anh ta loay hoay trên bàn vẽ. Anh ta quay mặt vào trong, nên không thấy Thế Tàn. Cô đi thật nhẹ nhàng đến đứng phía sau nhìn một cách tò mò.

- Cô có thấy gì cần phải sửa lại không?

Câu hơi làm Thế Tàn giật mình. Lạ thật! Chẳng lẽ Hải Đăng có mặt ở phía sau. Cô nhìn anh rồi buột miệng:

- Không ngờ anh biết tôi đến.

Hải Đăng buông thước xuống, quay lại:

- Cô đi đâu vậy?

Thế Tàn thấy một chút tự ái. Hơi như thế chẳng khác nào đuổi khách. Cô không hiểu nổi, tại sao lúc nào anh ta cũng muốn xua đuổi cô như thế.

Thế Tàn mím môi:

- Mẹ tôi bảo tôi mang chè qua cho anh.

Hải Đăng im lặng, mắt liếc về phía chiếc giờ cô đặt lên bàn, rồi buông thõng:

- Cô đã kể với dì Mỹ chuyện của tôi?

- Tại vì mẹ tôi mà. Anh bắt tôi phải giữ bí mật với mẹ tôi nữa sao?

Hải Đăng không trả lời, chỉ đi đến bàn lấy thuốc hút. Thế Tàn đứng đến trước bàn vẽ:

- Anh vẽ gì vậy?

- Đồ án.

- Vẽ cái này có lâu không?

- Tùy.

Cô quay lại nhìn anh, thành thật:

- Làm việc này có lương cao không?

Hải Đăng chột cười hài hước:

- Có thể đảm bảo cho cô và tôi sống thoải mái, nếu cô không quá đua đòi.

Thê Tần phật lòng:

- Tôi hỏi thật chứ bộ.

Nhưng Thê Tần không phải đối chút nào Cô chột nhớ là lâu lắm rồi mới thấy vẻ mặt giễu cợt của anh. Bây giờ nó không còn làm cô bức mình nữa Dù sao bị trêu chọc cũng thấy dễ chịu hơn nhìn khuôn mặt lầm lì của anh tạ Cô đến trước mặt Hải Đăng, tay vịn thành ghế, giọng nhỏ nhẹ:

- Anh Đăng này! Có phải ba tôi đã nói với anh rằng, ba tôi không muốn anh đến nhà tôi không?

Hải Đăng hơi khựng lại như bất ngờ, rồi điềm nhiên:

- Cũng gần như vậy, sao?

Thê Tần chột tức lên. Cô không hay tay mình vung lên, cô nói hấp tấp:

- Có phải vì vậy mà anh muốn tránh mặt mẹ tôi và tôi không? Ôi! Tôi không biết nói thế nào về ba tôi... Ông ấy... Ông ấy lúc nào cũng làm tôi mất mặt... Tôi...

Không kiềm được, cô tức tối, khóc òa lên, Hải Đăng có vẻ sững sờ:

- Sao vậy Mi Mi Chuyện nhỏ như vậy cũng làm cô khóc được à?

Thê Tần vung tay lên:

- Không phải chỉ một chuyện, nhiều chuyện lắm. Anh không biết đâu. Nhắc tới ba tôi, là thần kinh tôi căng thẳng lên. Tôi chịu không nổi Sao mà tôi ghét ông ta thế. Ba của nhỏ bạn tôi có giống như vậy đâu... huhu...

Hải Đăng đến lấy chiếc khăn đưa cho cô:

- Lúc này nhà cô thế nào Di Mỹ còn đưa tiền cho dưỡng ấy không?

Thê Tần thút thít:

- Tiền đâu nữa mà đưa. Thế là ba tôi đi vay mượn bạn của mẹ, đi vay lung tung. Ôi! Xấu hổ muốn chết đi cho rồi Đến giờ mẹ tôi mới chịu ly dị với ba, đáng lẽ phải sớm hơn mới phải.

Hải Đăng có vẻ suy nghĩ rồi trầm ngâm:

- Có những chuyện đở vỡ lại hay hơn, đáng lẽ dì Mỹ không nên yếu đuối quá. Giữ dượng ấy lại, mọi chuyện sẽ càng tệ hai thêm mà thôi.

Thê Tần ngẩng lên, hỉ mũi vào khăn:

- Anh cũng đồng ý như tôi phải không?

Hải Đăng chưa kịp trả lời thì có tiếng chuông reo. Anh bước đến cầm ống nghe, rồi đưa cho Thê Tần:

- Của cô.

Thê Tần bước đến cầm ống nghe:

- Alô.

Bên kia đầu dây, giọng Mai Linh gấp rút:

- Thê Tần hả? Về liền đi. Có ba bốn người đến nhà đòi nợ nè, họ đi ba bốn người, dữ dằn lắm. Nên nhờ anh Đăng đến luôn, xem ảnh có giúp gì mình không. Thôi nghe, về liền nghe Tần.

Mai Linh cúp máy Thê Tần đứng sững, đôi mắt trào lên vẻ khiếp sợ. Hải Đăng nhìn cô chăm chú:

- Chuyện gì vậy, Mi Mi?

Thê Tần nói như lạc giọng:

- Chị Linh bảo họ đến đòi nợ, họ dữ dằn lắm. Trời ơi! Tôi sợ lắm. Tôi sợ nghe người ta mắng, chắc tôi chết mất.

Hải Đăng vỗ nhẹ lên mặt cô:

- Không đến nỗi như vậy đâu để tôi đi với cô Đừng sợ.

Nhưng Thê Tần vẫn không bình tĩnh nội Cô sợ quá nên cũng không nhận ra cử chỉ âu yếm của Hải Đăng, mặt cô tái nhợt khi hình dung đến những cảnh đập phá mà cô đã thấy trong phim ảnh. Thật khủng khiếp khi nó diễn ra ở nhà mình.

Khi Hải Đăng đưa cô về thì khách vẫn còn ở đó. Đúng như Mai Linh nói Họ có đến ba người Mặt họ thì... nhìn thoáng cũng thấy bặm trợn rồi Họ mắng té tát vào mặt bà Mỹ. Bà chỉ ngồi im, khốn khổ, thỉnh thoảng xen vào được vài câu, với lời hứa sẽ trả khi bán nhà. Hải Đăng và Thê Tần đứng yên nghe câu chuyện. Chợt anh bước tới, ngồi đối diện với người phụ nữ:

- Dì Mỹ thiếu bà tất cả bao nhiêu?

Bà ta quay lại nhìn anh từ đầu tới chân, rồi ngoa ngoắt:

- Trả nôi không mà hỏi? Hẹn đi hẹn lại bao nhiêu lần rồi Đến giờ tiền vốn cũng không trả, tiền lời cũng không đóng. Cậu là gì trong nhà vậy?

Hải Đăng vẫn không trả lời, chỉ nhắc lại:

- Dì tôi còn thiếu bà bao nhiêu? Nói đi.

- Lúc mượn, ông nói là hai tháng sẽ...

Hải Đăng ngắt lời. Vẻ mặt thật ngầu, anh gằn giọng:

- Tôi hỏi dì tôi còn thiếu tất cả bao nhiêu?

Cử chỉ của anh làm bà ta ngao ngán. Bà ta xòe tay như đếm.

- Tiền vốn là mười triệu, lời mỗi tháng là mười phần trăm, đến nay là sáu tháng chưa đóng các nào Đấy cậu tính đi.

Hải Đăng điềm nhiên:

- Số tiền đó không quá lớn lắm đâu. Tôi sẽ trả cho bà. Tuần sau bà đến lấy.

Bà Mỹ và Thẻ Tàn sừng sốt nhìn Hải Đăng. Người phụ nữ cũng hơi khựng lại, rồi hoài nghi.

- Chắc không đó? Cậu nói nghe dễ quá.

Anh cười khẩy:

- Nó không quá đến nỗi lớn với tôi. Nói vậy bà yên tâm chưa? Tôi nói tuần sau thì chắc chắn là sẽ vậy. Và tôi không thích nghe bà nặng nhẹ với dì tôi nữa. Bà về đi.

Bà ta la oai oái:

- Thiếu nợ không trả mà bắt tôi im à? Cậu ngang vừa thôi chứ. Này! Nếu cậu trả thì giải quyết ngay ngày mai đi, để tuần sau lâu lắm.

Hải Đăng thản nhiên:

- Tôi đã nói là tuần sau, đừng mè nheo nữa.

- Hứ! Thiếu nợ người ta mà còn nói giọng cha, nếu mà lúc đó...

Hải Đăng quắc mắt lên nhìn bà, rồi lấy lại vẻ lầm lì khó khăn:

- Bà về được rồi đó, tuần sau đến.

Người phụ nữ chột xuôi xì:

- Được rồi, tôi tin cậu Chắc chắn là vậy phải không?

Hải Đăng quay mặt đi không trả lời Bà ta đứng dậy, lau bàu:

- Về tụi bây! Hừm! Thiếu nợ người ta mà còn nói trên đầu dưới cổ. Người gì ngang như cua.

Không chào ai, ba người rút lui ra về. Thê Tần thở nhẹ, cô buông mình xuống ghế. Không ngờ mọi chuyện lại hóa ra êm xuôi như vậy. Dù rất ghét cách ăn nói ngoa ngoắt của bà ta, cô vẫn thầm công nhận Hải Đăng ngang như cua. Đáng lẽ phải mềm mỏng thì anh lại nói ngang đây áp đặt. Nhưng hình như đều đó lại rất tác dụng. Vì cô thấy bà ta có vẻ tin anh, thậm chí hơi ngán. Thê Tần cũng từng đáng sợ vẻ ngấm ngầm của anh đó thôi.. Ồ.. nhưng dù sao thì cũng không nên nói ngang như vậy. Nghĩ đến số nợ, cô lại thở dài. Lại phải dựa vào Hải Đăng. Cô đâu đến nổi lì mặt chứ. Và... liệu anh có thể thực hiện được điều đã nói không? Thê Tần ngẩng đầu lên:

- Làm sao anh đào được ngàn ấy tiền chứ. Sao anh liều lĩnh thế? Anh đâu còn như trước nữa. Lẽ ra anh không nên hứa với bà ta như vậy. Tôi không muốn liên lụy đến anh.

Hải Đăng khoát tay:

- Tôi đã nói thì sẽ làm được. Cô không nhớ lúc này tôi đã nói gì sao? Không chỉ là đùa đâu.

Thê Tần cau trán cố nhớ.

- Anh đã nói gì nhỉ?

Hải Đăng hơi ngại khi có mặt của bà Mỹ. Anh nhắc lại một cách kín đáo:

- Khi cô hỏi về lương tôi, tôi đã nói rồi.

Bà Mỹ bắt đầu bình tĩnh lại. Bà buồn rầu nhìn Hải Đăng:

- Dì lại mắc nợ con nữa rồi. Lần này giải quyết xong chuyện nhà cửa... dì sẽ...

Hải Đăng chặn lời ngay lập tức:

- Con biết dì nghĩ gì rồi. Nhưng con không quan trọng chuyện đó đâu. Con thấy dì nên... nên quyết định càng sớm càng tốt, để lâu chỉ thiệt thòi cho dì thôi.

Bà Mỹ gật đầu:

- Di biết. Sáng nay di đã nộp đơn rồi Ông ấy đòi chia đôi tài sản mới đồng ý.

Bà lại thở dài:

- Chia như vậy rồi, khi trả nợ cho ông ấy, di với con Mi chẳng còn gì hết. Di già rồi không sợ gì nữa, nhưng nó có lỗi gì mà phải gánh chịu cái bất hạnh này. Sợ sau này có chồng, người ta coi thường nó. Rồi cũng không có chỗ để ở nữa.

Hải Đăng mỉm cười:

- Không đến nỗi như di nghĩ đâu. Di xem lại luật hôn nhân gia đình đi. Khi chia tài sản, người ta sẽ tính đến phần nợ riêng nữa đấy. Nợ do dựng Hinh gây ra sẽ không tính vào phần nợ gia đình đâu. Thế là di vẫn có một số vốn kha khá, di có thể mua ngôi nhà nhỏ hơn. Không ghê gớm như di nghĩ đâu.

Bà Mỹ nghe chăm chú, rồi thở nhẹ:

- Có chuyện đó nữa sao? Nói như con thì di không phải trả phần nợ của ông gây ra rồi. Nhưng ông lấy danh nghĩa di mượn bạn bè của di, coi như phần đó là gì lo rồi:

Hải Đăng lắc đầu:

- Điều đó còn tùy tòa án giải quyết, phải tính đến thời địa điểm nào trong thời gian chung sống nữa. Nhưng, nói chung là ưu thế vẫn thuộc về di hơn. Vì di có đủ bằng chứng dựng Hinh “ngoại tình” mà.

Thế Tần nhìn Hải Đăng chăm chú. Sự lúng túng của anh làm cô liên tưởng đến bạ Hứ! Về một khía cạnh nào đó, Hải Đăng cũng giống tính ba, cũng lảng nhãng bay bướm, cũng làm khổ phụ nữ. Đáng lẽ anh phải bênh vực cho ba mới đúng chứ, sao anh lại bảo vệ mẹ. Người giống nhau thì phải bảo vệ cho nhau chứ.

Cô gườm gườm nhìn Hải Đăng. Đáng lẽ phải biết ơn thì cô lại thấy tức tức, ghét ghét. Không bao giờ đầu óc cô quên được chuyện Xuân Uyên ghen với cô bồ mới của anh ta.

Tự nhiên Thế Tần đứng dậy, bỏ lên lầu. Cô không nhìn thấy cái nhìn khó hiểu của Hải Đăng và nét mặt ái ngại của mẹ. Bà Mỹ hiểu sự tránh mặt của cô theo nghĩa khác. Tự nhiên bà khẽ thở dài.